Jose Cano (47 anys), exfutbolista del Figueres: 'Ajudo més la gent ara amb la música que no pas quan jugava'

A banda del Figueres, Cano va jugar amb Peralada, Marca de l'Ham, Vilajuïga, Empuriabrava, Base Roses i Juncària

"Mama, soc a Barcelona. Això és increïble. És immens aquest camp". Al cap d'unes tres hores, des del vestidor del Miniestadi, Jose Cano (el Far d'Empordà, 1979) tornava a trucar la seva mare. "Mama, saps què ha passat? He debutat, he fet un gol i una assistència. Hem guanyat!". I mentre la mare li responia, emocionada, 'molt bé maco, així m'agrada', al mateix temps, Piti, el capità, li menava la pressa perquè s'espavilés a dutxar-se que la premsa l'esperava a fora. "Sempre em feien broma i no m'ho vaig creure. Li vaig dir 'va calla, què xerres?', però resultat que era veritat i que hi havia periodistes que volien entrevistar-me". No n'hi havia per menys. Havia estat l'heroi del Figueres el dia del seu debut a Segona B al Miniestadi contra el Barça B el setembre del 1999. No pas un Barça B qualsevol sinó un què hi jugaven Pepe Reina, Nano, Carles Puyol, Fernando Navarro, Xavi Hernández, Mario Rosas, Babangida i companyia, alguns dels quals serien campions d'Europa i del món més tard. "No en presumeixo pas. M'agrada recordar-ho, però amb humilitat". Aquell dia va ser inoblidable per a Cano, que alternava el primer equip i el filial, a Segona Regional, i que l'endemà va fer dos gols més a l'Escala amb la Fundació. Un cap de setmana rodó que a Figueres van resumir amb 'el Barça té Nano i el Figueres té Cano'. Ben trobat, que diria aquell.

Cano, en acció a Vilatenim amb el Figueres durant un partit del curs 01-02 a Segona B / Diari de Girona

Tenia vint anys acabats de fer i aterrava en un vestidor farcit de professionals. "El salt de Segona Regional a Segona B era bestial. Tothom em va ajudar. Jo era el nen i tenien cura de mi. Piti, Cortada, Juli Sunyer, Peña, Javi Prieto…". Ell era feliç a Figueres, a casa. "No necessitava més". Tot i això, els cants de sirena lògicament van arribar. Vila-real i Llevant van trucar per interessar-s'hi pel filial, però Albert Valentín, director esportiu del club, es va mostrar inflexible. El potencial el tenia i segurament li venia de família. "El meu oncle era Canito -exjugador històric de l'Espanyol i el Barça als anys setanta i vuitanta- i la meva família de Barcelona sovint em diu que hi tinc una retirada".

Cano va ser entrevistat per aquest diari dos dies després del debut amb gol al Miniestadi / Diari de Girona

El del Miniestadi va ser el primer dels 48 partits que va jugar amb el Figueres, a Segona B, abans de la refundació. Jugaria sobretot amb García Escribano, el tècnic que li va donar l'alternativa al Miniestadi. "Estava acollonit ja quan em va dir que aniria convocat. Quan em diu que escalfi, penso: 'Jo? Amb tots els que hi ha aquí amb mi a la banqueta?'. Ara, quan vaig entrar al camp em va envair la pau i va anar tot bé". Això sí, Cano reconeix que s'autopressionava molt. "Sempre jugava molt tens, massa concentrat amb què havia de fer i de no fer. Massa responsabilitzat i això potser va fer que no ensenyés el millor futbol".

L'empordanès, entre Fernando Navarro i Nano, en un partit a Vilatenim contra el Barça B / Diari de Girona

El quaranta-novè partit amb el Figueres seria dramàtic. El juny del 2002 després de la tercera temporada amb el primer equip, amb poc protagonisme a la Lliga i a la famosa Copa, Pere Gratacós el va fer jugar un partit de Copa Catalunya al camp del Guíxols. Aquell dia es va fer fosc de cop. "Vaig caure després d'un salt i recolzar malament. El mitjó que era blanc, va quedar vermell de sang i el turmell em penjava". A la mateixa ambulància i camí cap a l'Hospital Josep Trueta de Girona, el metge li va dir 'oblida't de tornar a jugar a futbol'. Tenia els lligaments esparracats. "Cent punts em van haver de fer! Encara tinc la cicatriu. Recordo que quan m'operaven, amb l'anestèsia em pensava que era un malson, però quan em vaig despertar i em vaig veure amb la pota ranca…", s'emociona recordant-ho.

Cano, entre dos jugadors del Gramenet en un partit de Segona B a Vilatenim / Diari de Girona

Cano no es va enfonsar malgrat tot. Va retallar el termini d'un any establert i en menys de sis mesos tornava a donar guerra. El Figueres l'havia renovat, però tenia la seva fitxa ocupada. Valentín li va dir que havia de jugar i va buscar minuts a Peralada, a Tercera. "Allà es va tornar a veure un gran Cano. El millor, per mi. Ja no tenia cabòries ni jugava tens. Volava", diu mentre recorda la semifinal de la Copa Catalunya, a Tarragona, contra el Barça de Deco, Giuly i companyia. "Edmílson em va fotre una entrada criminal!". Es treia així una mica l'espina del famós partit de Copa del Rei en què la Unió va eliminar el Barça (1-0) i que va haver de veure des de la graderia. "Gratacós confiava molt en els veterans i aquell no em va fer jugar gaire. Em va saber greu haver de viure aquella aventura a la Copa mig des de fora". Cano va participar en el primer partit a Terol, això sí. Sí que recorda bé la rebuda tornant de la Corunya després de perdre a les semifinals. "Ens van dir que aniríem a l'ajuntament, que hi havia gent. Jo pensava: 'Qui vols que hi hagi?' Resulta que estava ple! Va ser fantàstic!".

Notícies relacionades

Quan Cano va ser pare de la Julia i d'en Jose, li canviarien les prioritats. Aniria aparcant el futbol per centrar-se en la família i la feina. Encara jugaria "amb la colla dels Marquitos, Santos, Hernández, els Catas, Masquef" a Marca de l'Ham, Vilajuïga i Juncària, a més de Base Roses i Empuriabrava. Penjades les botes, ara treballa a Transgourmet i ha trobat una altra afició. No és rodona ni es xuta, sinó que es canta o es balla. O s'edita: la música. "Sempre era de ballar amb els amics, els Catas, en Marcos... Tenim sang gitana i la música és la nostra passió". Ara ha après a tocar el piano i edita i fa acords de cançons espanyoles i tecno. "Quan venen parents i amics a casa, toco i els ensenyo acords que faig. És el meu entreteniment i em va bé. La música és teràpia per a la gent que ve i es relaxa o es desfoga cantant o escoltant-me. Ajudo més la gent amb la música que no pas quan jugava. Soc molt zen", confessa. Es queda pensatiu uns segons i etziba: "El futbol no es va portar bé amb mi".

Subscriu-te per seguir llegint

Via: Diari de Girona

Font de l'article: https://www.emporda.info/esports/2026/11/23/jose-cano-47-anys-exfutbolista-136737638.html